אָסור צונן לתוך צונן דברי הכל מותר חם

בא א ב מיי פ"ט מהלי

מ״ם הנכה יו טענג לאוין קמג טוש״ע יו״ד סימן לא סעיף ד וסימן קה

בב ג ד מיי׳ שם הלכה יח

מס מעיף ו:

תורה אור השלם

ו. וְּאָבְּלוּ הֶּוֹהְ צְּלִי אֲשׁ בַּלַיְלָה הַוָּה צְלִי אֲשׁ וּמַצוֹת עַל מְרֹרִים יאבְלָהוּ: שמות יב ח

רבינו חננאל

צונן לתוך צונן דברי הכל

מותר חם לתוך צונן וצונן

לתוך חם רב אמר עילאה גבר ושמואל אמר תתאה

גבר. תנן נטף מרוטבו על

את מקומו. קס"ד בחרס

צוננת בשלמא לרב דאמר עילאה גבר כיון דרוטב חם הוא בעידנא דנטף על

החרס והוא צונן ארתחיה

לחרת ווטמה חת והדר

הדר רוטב אבישרא דפסח.

איווחרת דתחת המיווי

ליה צלי מחמת דבר אחר.

ורחמוא אמר צלי אייו

אלא לשמואל דאמר תתאה

אלא לשבוואל לאכון הנואהי גבר, כיון דחרס צונן הוא אקוריה קא מיקר ליה

לרוטב אמאי תנינז יטול

את מקומו. ומשני בחרס

לתוד חם. תנז נטף מרוטבו

על הסלת יקמוץ את מקומו קס״ד בסלת צוננת וכו״ עד לשמואל ביטול את

מקומו סגיא אמאי יקמוץ. ושני ר' ירמיה בסלת

רותחת. ת"ש ממתני' סכו

לפסח בשמן של תרומה, אם חבורת כהנים יאכלו,

ואם חבורת ישראל אם

חי הוא ולא נצלה עדיין

את מקומו החיצון ומותר

אקורי קא מיקר ליה לפסח

ובקליפה סגי ליה. אלא

הוא, מחמם ליה לשמז

ינעשה חם כחם דלדכר

את החיצוז. ודחינו שאני מיכה דמשהו עבדי, וכיון

י שהוא מועט אינו נכלע

אלא בחיצוז בלבד. תניא

כותיה דשמואל בשר רותח

כותיה דשמואל בשו דווחד שנפל לתוך חלב רותח וכן צונן לתוך חם אסור.

חם לתוך צונן קולף צונן

. ותוך צונן מדיח. והא דתני

צונן לתוך חם וצונן לתוך

צונן לא שנו אלא שאינו

דאמר שמואל מליח הרי

דאמר שמואל מליח הרי

הוא כרותח מליח שאינו

הוא מלוח הרבה. אבל

את וארל מחמח מלחו

דתניא כותיה. ורב הונא

ליווראל לרב כיון דשמן צונן הוא

ואכלו את הבשר

סמג שם טור שו"ע יו"ד סימן לא סעיף ה: בג ה מיי׳ שם הלכה יט סמג שם טור שו"ע

מ״ח הלכה יו סמג המג טוש״ע יו״ד

ל) ר"מ מ"ז, ב) [תוספתה חולין פ"ח ה"ב], ג) חולין לו: קיא: קיב. קיג., ד) שם קיב., ד) נ"א דרבה מפרשנים, ו) [בכורות

הגהות הב"ח (ל) דש"י ד"ה לחולת וכו׳ מחור המ"ד ואח"כ מ"ה אקורי קא מיקר ליה ואמאי יקמון: (ב) ד"ה הרי הוא וכו׳ כולו אסור

:סמ״ל

לעזי רש"י קרכצ"ש [קריכצי"ש]. . סדקים (על גבי בשר צלוי).

מוסף רש"י מליח הרי הוא כרותח. שאם נמלח עם חֵלב,

הרי הוא כלולה הבשר בדלא נקריה לחלב מניה ואסור לאכול אומו הבשר לעולם (האורה סי' קט). כבוש. נחומן ותבלין וכבש נהן חיסור והיתר יחד, שוליי"ר בלט"ז וחוליו לפי שחחק החומן מוליא לפי שמותן יאומן מולים את הדם ומולה כמו מלח ולפיכך אם ישים חתיכת בשר בדלא מליח נחומן כדי למלון הדם ויש עמה חתיכת איסור, הרי הוא כאילו נמבשלו יחד ושמיהן אסורות (האורה שם). או: שאס מלח הבשר בקערה דמי כאילו בשלו בקדירה בדלא מלחיה ואסור לאכול אותו בשר לעולם ואפילו ללי, אלא ימכרנו לגוי והקערה אין לה תקנה עד שיגעילנה (שם). שלא נאכל מחמת אינו נוח ליאכל מרוב מלח שבו עד ששורין ומדיחין אותו במים כעין מליחה בשר להצניט וחוד אע"פ שהכותח מליח הוא מחוו. האי נאכל מחמת הוא (שם). בעי קליפה. מלמעלה סביב (שם). אבל אית ביה פילי. נקעים והוא ללי לא סגיא ליה בהליפה לפי שבולע דרך נקניפה נפי שנונע זרך הנקנים וכולו אסור (שם). ואי מתובל בתבלי אסור. התבלין שנתבשלו עמו מרככין אותו ונוח לבלוע וכשנפל לכותח היה

מוסף תוספות

למא לבלוע ובלע (שם).

. א. וכמו חם לתוך צונן . והואיל ואינו אוסר אלא חילוק בין עילאה לתתאה. תוס׳ שחנן. ב. דא״כ אמאי קתני חרס טפי משאר דברים. שס. ג. דהיכן דיבר . באיסור שלא למנוייו. בס. ד. והשתא אתיא מסקנא דפירכא שפיר וכו' שהרי הרוטב (נמי) נא הוא כדפר' ולהכי צריך שיטול את מקומו. שס. ה. ומכלל וה אנו יודעים על נא. סס. ו. שהרי תחילתו נא הוא. ರ್ಷ

אסור. דבלע היתר מאיסור: עילאה גבר. העליון נולח הלכך חם לתוך לונן אסור שהעליון מחממו לתחתון והרי שניהן חמין ובלעי

> אסור. ואף על גב דהילכתא כרב באיסוריי בהא הילכתא כשמואל דהא תניא תרתי מתני׳ כוותיה כדלקמן: והדר חרם ומחמם ליה לרועב. דהוי ללי מחמת דבר אחר: אקורי מיקר ליה ואמאי יטול את מקומו ולא גרסינן בקולף אם מקומו סגיא: לסולת דהדר הודרניה. לסולת אשר סביבותיו: הדר הודרניה. לשון סחור סחור (ה) ליה: והמהי יקמוד והכא נמי לא גרם ביטול את מקומו סגיה: [לוכן הוח]. דחקורי קח מיקר ליה. וקליפה מיהא בעיא דאפילו לוגן גמור הוא הפסח מחחר שנצלה ויבש שחי חפשר דלח עייל ביה סיכת השמן פורתה: ולוגן לחוך חם אסור. אלמא תתאה גבר: עד דמיקר ליה. קודם שילטון בלע כל דהו: . ピリコン בחומץ: הרי הוא כמבושל. ואם נכבשו איסור והיתר יחד (כ) כולן חסורין: שחין נחכל מחמת מלחו. שהמליחו הרבה עד שמקדיח טעמו מחמת מלחו קלת ואינו ראוי לאוכלו אלא אם כן היה מדיחו. והאי אין נאכל לאו לגמרי קאמר שאין שום אדם יכול לאוכלו אלא כיון שנתקלקל טעמו אינו נאכל מחמת מלחו קרי ליה ואסור: כמכא. כותח ואית ביה נסיובי דחלבא: מפשרוניא. מקום: ולא אמרן. דצלי בקליפה סגי ליה אלא דלית ליה פילי פילי קרבל"ש: ואי מיתבל. בר גוזלא בתבלי אסור דתבלי

מרככי ליה ומייצי ובלעי לכותחא אלא לשמואל דאמר תתאה גבר ובר גוזלא לוכן הוה כדמפרש: ניתםר לגמרי שאני סיכה דמשהו בעלמא הוא דעבידא תניא כוותיה דשמואל סאחם לתוך חם אסור וכן צונן שנתן לתוך חם אסור חם לתוך צונן וצונן לתוך צונן מדיח חם לתוך צונן מדיח כיון דחם הוא אדמיקר ליה אי אפשר דלא בלע פורתא קליפה מיהא ניבעי אלא אימא יחם לתוך צונן קולף צונן לתוך צונן מדיח תניא אידך בשר רותח שנפל לתוך חלב רותח וכן צונן שנפל לתוך חם אסור חם לתוך צונן וצונן לתוך צונן מדיח חם לתוך צונן מדיח כיון דחם הוא אדמיקר ליה אי אפשר דלא בלע פורתא קליפה מיהא ניבעי אלא אימא חם לתוך צונן קולף צונן לתוך צונן מדיח אמר מר צונן לתוך צונן מדיח אמר רב הונא לא שנו אלא שלא מלחו אבל מלחו אסור יראמר שמואל ימליח הרי הוא כרותח כבוש הרי הוא כמבושל אמר רבא הא דאמר שמואל מליח הרי הוא כרותח (וכו') דא אמרן אלא שלא נאכל מחמת מלחו אבל נאכל מחמת מלחו לא ייההוא בר גוזלא דנפל לכדא דכמכא שרייא רב חיננא בריה 🕫 דרבא מפשרוניא אמר רבא מאן חכים למישרא מילתא כי הא אי לאו רב חיננא בריה ידרבא מפשרוניא דגברא רבה הוא אמר לך כי אמר שמואל מליח הרי הוא כרותח שאין נאכל מחמת מלחו האי נאכל מחמת מלחו הוהני מילי חי אבל צלי בעי קליפה ולא אמרן אלא דלית

לתוך צונן וצונן לתוך חם רב אמר עילאה גבר ושמואל אמר תתאה גבר תנן נמף מרוטבו על החרם וחזר אליו ימול את מקומו קא סלקא דעתך בחרם צוננת בשלמא לרב דאמר עילאה גבר משום הכי ימול את מקומו דאזל רוטב מרתח ליה לחרם והדר חרם מרתח ליה לרומב וכי הדר רומב אפסח קא מטוי פסח מחמת חמימותא דחרם ורחמנא אמר יצלי אש ולא צלי מחמת דבר אחר אלא לשמואל דאמר תתאה גבר חרם כיון דצוגן הוא אקורי מיקר ליה לרומב אמאי ימול את מקומו כדאמר רבי ירמיה אמר שמואל בסולת רותחת הכא נמי בחרם רותח תנן נמף מרומבו על הסולת יקמוץ את מקומו קא סלקא דעתך בסולת צוננת בשלמא לרב דאמר עילאה גבר משום הכי יקמוץ את מקומו דמרתח לה לסולת דהדר הודרניה והדרא פולת ומרתחא ליה לדידיה וקא מטוי רוטב מחמת חמימותא דסולת ורחמנא אמר צלי אש ולא צלי מחמת דבר אחר אלא לשמואל דאמר תתאה גבר סולת כיון דצונגת היא אקורי קא מיקר ליה למה לי יקמוץ את מקומו שׁ(תסגי ליה ביטול את מקומו) א"ר ירמיה אמר שמואל בסולת רותחת תנן סכו בשמן של תרומה אם חבורת כהנים יאכלו אם של ישראל אם חי הוא ידיחנו אם צלי הוא יקלוף את החיצון בשלמא לרב דאמר עילאה גבר אמטו להכי סגי ליה בקליפה משום דעילאה צוגן הוא

דחם הוא מבלע בלע אמאי סגי ליה בקליפה ביה פילי אבל אית ביה פילי אסור ואי מתובל בתבלי אסור אמר רב

וכגון שסכו אחר שללאו ולא נשחהא בחנור אחר סיכה כלל שאם לא כן ע"י רחיחת החנור היה נבלע אפי׳ לחאן דאחר עילאה גבר: תניא אידך בשר רותה בו'. מימה הא מו למה לי להביאה ואומר ר"ת דקמ"ל דאפילו חלב שרי דאע"ג דחם לחוך לוכן בעי קליפה בדבר שיכול לעשות קליפה בדבר דלא שייך קליפה כמו בחלב מותר מדלא קתני איסורא גבי חלב

כדקתני קליפה גבי בשר וריב"א חולק בזה ומלריך ששים כדי קליפה:

תנן נשף מרושבו על החרם בו'. מרישא דקתני נגע נחרסו של תנור יקלוף את מקומו ליכא לאקשויי אפי׳ למאי דס״ד מהדדי ולוגן לחוך חם מותר שהעליון מלננו לחחתון ולא בלעי: בחרס לוגן דכ"ע מודו דתחאה בלע כדי קליפה וה"ה לאחר שהוחם ושמואל אמר תחאה גבר. הלכך חם לתוך לונן מותר ולונן לתוך חם מעט מבשל בפסח כדי קליפה א נמי כיון דקתני נגע אין להוכיח

אם נגע מלמעלה או מלמטה אבל הכא דקתני נטף משמע למטה אי נמי חרסו של תנור ודאי חם הוא אבל סיפא דקתני על החרם קס"ד בחרם לונן ולא נהירא דמדנקט חרם

משמע דבחרם תנור מיירי:: בשלמא למאן דאמר עילאה גבר לחבי ימול את מקומו. וא"ת למאן דאמר עילאה גבר למה הפסח אינו נאסר מחמת השפוד ויהיה לריך ליטול את מקומו סביב השפוד ואומר ר"י דאין שפוד של עץ קולט חום כל כך כמו חרם וסולת אי נמי מבפנים אינו רותח כבחוץ ברוב ספרים ובפירוש ר"ח גרס וכי הדר רוטב אפסח מיטוי פסח מחמת חמימות החרס כו' וקשה דתיפוק ליה שרוטב איסור נבלע בפסח ונראה דהא דקאמר ומיטוי פסח ארוטב קאי מדקאמר

מחמת חרם דאי אפסח קאי הוה ליה

למימר מחמת רוטב: אלא למ"ד תתאה גבר אוקורי מיקר ליה. ה״ג נכל הספרים ובפר״ח ביטול את מקומו סגי ורש"י מחקו משום דקשיא ליה כיון דאוקורי מיקר מה איסורא יש ברוטב ודוחק לומר כגון שהסולת של חבורה אחרת ואסור להן הרוטב לפי שאינו מנויו ג ולר״ת נראה דגרם ליה שפיר דע"כ מיירי כגון שהרוטב לא נצלה כל צורכו והו"ל אברנים דבנצלה כל צורכו לא הוה תו מפסיל משום ללי מחמת דבר אחר וללאו ואחר כך בישלו דאסור היינו דוקא במים משום ריבויי׳ דובשל מבושל מכל מהום כדאמר בסוף כל שעה (לעיל דף מא.) אבל בדבר אחר לא ותדע דהכי הוא דבע"א היה אסור לחתוך בסכין פסח בעוד שהוא חם דמחמם ליה לסכין ומחמם לדידיה והוה ליה צלי מחמת דבר אחר אלא בנצלה כל לורכו לא מיפסיל משום הכי™ וא״ת מ"מ למה נאסור הסולת משום זה יאפו אותו ויצלה נמי הרוטב וי"ל דאז הוי ללי מחמת דבר אחר שהרי על ידי חמימות הסולת הוא נללה ומיהו לפי זה לא הוה לריך לעיל לאסוקי והדר סולת ומרתח ליה לרוטב דמה לריך לאסוקי איסור ברוטב משום ללי מחמת דבר חחר כיון דאית ביה איסור נא ואור"ת דניחא ליה לאסוקי כל איסור שיכול לומר ה אבל לעיל גבי נטף מרוטבו על החרם לא גרם ביקלוף את מקומו סגי שהרי יכול לללותו עם

הרוטב¹ ובפי׳ ר״ח ליתיה: משום הכי סגי ליה בקליפה.

ורבא דהוא בתרא מפרשי טעמיה ש"מ דהילכתא כותיה. ורב חינגא עבד כשמואל ושרא לבר יונה דנפל לכדא דכמכא דהוא כותחא ואית ביה נסיובי דחלבא. והני מילי בר יונה גא אבל צלי בעי קליפה. ואי אית ביה פילי. פי׳ פלחי כמין גומות, בלע כוליה ואסור. ואי לית ביה פילי ומתבלע אגב חורפא דתבלין בלע כוליה ואסור.